



Malina za malinou

Bylo to léta páně dvoutisícího devátého, jednatřicátého dne, desátého měsíce. Štěstí se na nás usmálo a pán nám seslal odměnu největší a nejsladší za naše snažení.

Dobřej začátek že? Hlavně to „léta páně“ se mě líbí. No ale víc už toho asi dohromady nedám, takže teď už normálně. Datum jste asi vyčetli. Bylo tam trochu zašifrované v té první větě, ale nechce se mě ho opisovat číslovkami. Lenost metla lidstva. Pánbůh mi odpustí. Ježíši Maria, „odpustí“!!! Odpustí samozřejmě. Vy mě to odpusťte taky. Ale pravidelní čtenáři těchto Canců už si zvykli, a vědí že česky neumím a o moc lepší už to asi nebude.

Takže zpět k věci. Toho již zmíněného data se konal seminář. Co taky jiného, když o ničem jiném nepíšu. A byl to Aikido seminář. Jakej jinej taky, když na žádný jiný nejezdím že? A byl v Boskovicích. Kde taky jinde, když skoro jinam nejezdím. A hlavní mažoretku tentokrát hrál Ó Malina. Tedy sensei Ondřej Malina toho času 5. dan, takže proto Ó. Co si budem povídat, měl jsem bobky u prdele, páč poslední seminář s Ondrou pro mě nedopadl úplně nejlépe.

Ze Svitav se nás tentokráte vydalo povícero. Kočka, Frantik a moje maličkost vyrazili za velmi studeného slunného rána směr Podgoryca. Tam jsme teda nedojeli, protože kousek za Svitávkou jsme odbočily směrem na Krasnodar a dojeli do Boskovic. Ač jsme se ocitli poněkud jižněji od naší domoviny, teplotní posun byl proti očekávání. Pořád říkám, že s těmi Boskovicemi není něco v pořádku. Byla tam ještě větší kosa než ve Svitavách. Na místě se k nám přidali ještě Kohy a Venca z Litomyšle a česká expedice byla kompletní.

Sešlo se celkem dost aikidokas. Myslím že tam mohlo být tak 30 individuí. Nevím přesně. Počítat lidi bylo opravdu to poslední na co jsem měl náladu. Dokonce tam byly i dvě příslušnice toho krásnějšího pohlaví. Nevím jak kde, ale u nás je baba na tréninku

Kvíz pro čtenáře o hodnotné ceny

Které ovoce v obrázku umí nejlépe Aikido?

- a) Ostružina
- b) Černá dýně
- c) Malina



Správné odpovědi posílejte na malina.ondrej@volny.cz. Slosování o hodnotné ceny proběhne v lednu.

jev spíše vzácný. No nic. Ó Malina dorazil pouze s drobným zpožděním, takže stihli dojít i poslední boskovičtí chalani.



Takový moóóóoc pěkný nářadíčko. Tak jen aby jste mě věřili, že s těmi Boskovicemi není něco v pořádku.

přestávce jelo menuchi. Padalo se díky irimi nage a hlavně, hlavně se nacvičovaly úhyby. To byla celkem čurina. Frantik může potvrdit, předváděl před obecenstvem. Další cvičení se neslo ve znamení útoku z přední nohy bez kroku irimi což není úplně typické. S jedním ukem to ještě šlo, ale když byly dva, tak to byl teprve tanec. Nicméně musím uznat, že to byla velice prospěšná záležitost a ne tak jednoduchá, jak to na první pohled v podání Ondry vypadalo.

Začínalo to být místy o život a jako vysvobození se na nás seslalo obědová pauza. Já jsem byl s touto částí dne spokojen, ale Frantik nějak prokaučoval tu část s tím jídelním lístkem a když se pak rejpal v tom co mu donesli, tak nevypadal zrovna nadšeně. Kočka asi něco tušil a radši se zdejchnul do Svitav a nechal nás tak na pospas té moravské bandě v čele s banditou největším – Karlem. Trochu jsme pochodily po Boskovicích, abychom zjistili, že jediná otevřená cukrárna je už zavřená a Kohyho hlad po zákusečku musela ukojit až chytrá mašina (rozuměj výherní automat) v místních lázních.

Do těch mokrejch hader (kimon) se samozřejmě nikomu nechtělo, ale když už to bylo zaplacený. Jokomen, to bylo to oč tu mělo běžet. A běželo. Zase nic drastického. Poklidné shiho nage s minimalizací chytání ukeho ruky. Pak taková malá hra na vymyšlení technik. K vidění bylo lecos a já jen děkoval bohu, že nejsem uke. Dokonce došlo i na jiná bojová umění. Bohužel jsem nepoznal jaká. Pokračovalo se v duchu shiho nage, ale bez toho nage. Různé variace na, kterak ze skoro jistého shiho udělat třeba irimi nebo kiry. Všechno nage a to poslední otoshi. Opravdu zajímavá záležitost.



No a taky se tam cvičilo. Ale vypadá to divně že. Takhle na veřejnosti. A jak všichni koukají. No hrůza.

Měli jsem možnost nahlédnout i pod pokličku hrnce rjote dory. Staré známé shiho nage a na omlácení kolenou kokju nage. Předtím pro nácvik něco hanmi hantachi nebo jak se to píše a jediná technika při které se při hanmi hantachi vstává je...? No kdopak to ví? No jasně. Je to přece shiho nage. Už je to tady zase. Samí shihonage. Úplně nakonec nás dorazily tři varianty božského suwari waza kokju ho. Zejména tzv. nízká (tlačná) a střední (krouživá) varianta byly velmi zajímavé.

Musím konstatovat že to bylo velmi poučné. Prostě samá malina, jedna za druhou. Ale moje kolena nesdílely mé nadšení. Po semináři následovali zkoušky. Vzhledem k tomu, že tu byla možnost shlédnout borce pokoušející se o 1. kju, jsem chtěl setrvat. Ale bohužel jsem nebyl pánem svého času, respektive auto, které mě mělo odvést mě neříkalo pane a ten komu pane říkalo byl jiného názoru. Takže nastupovat, dveře se zavírají a jedem domů. Takže děkuji všem za zážitky, za přívoz a odvoz a Kohymu přeju, aby sehnal ty limetky. No a to je asi tak všechno. A tomu kdo tenhle slint přečetl až sem přeju, aby i nadále měl rád Aikido. A nebo něco podobného. Nebo někoho. Podobného. Mě. Třeba.